

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Ægtestand

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Ægtestand", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Ægtestand*, udg. af Vibeke Blaksteen, Daneklærerforeningen/Skov, cop. 1982, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem15-shoot-idm140012813288016/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Ægtestand

fra et med Digteren beslægtet Hjerter, sang Sardes denne Romance og ved de Ord:

»Die Sterne die begehrt man nicht,
Man freut sich ihrer Pracht.
Und mit Entzücken blickt man auf
In jeder heitern Nacht« —

følte Sophie en Bekræftelse paa sine høje Tanker om hans Følelsers ridderlige Karakter. Men i den næste Strofe:

»Und mit Entzücken blick ich auf
So manchen lieben Tag« —

løftede han sine Øjne op til hende med et saadant Udtryk, at hun ikke var i Stand til at beholde sin Plads, men gik ind i et tilstødende mørkt Værelse, hvor hun selv udgød Taarer, sympatiserende med Romancens næstsidste Linie:

»Verweinen lasst die Nächte mich«,

der i vemodige Toner lød ind til hende.

Ikke ganske bedrog Sophie sig i sine høje Tanker om den Kærlighed, der besjælede Sardes. Den var virkelig ikke uværdig det romantiske Spanien, hvori han længe havde levet, og hvis Digtekunst og Nationalitet dybt havde grebet hans Sjæl i Ungdommens Aar. I det hele var der i hans Væsen en besynderlig Blanding af Sydens og Nordens Karakter. Uden at

paastaa, at denne var hans første Kærlighedshistorie, saa er det i det mindste vist, at Sophie var hans første Kærlighed. Hver Tanke i hans Sjæl drejede sig om hende, hver Tøne fra hans Læber besang hende, hver vaagen eller sovende Drøm bevægede sig kun om hendes Billede. Naar han en Dag ikke kunde se hende, var han aldeles adspredt og urolig. Han var da hverken ved Vejr og Vind eller nogen som helst Forhindring at afholde fra at gaa et Par Gange forbi hendes Vinduer, for dog, om muligt, at opsnappe et Glimt af hende. Blot Synet af et Syskrin, en Bog, et Lommetørklæde i hendes Vindue syntes ham dog bedre end intet. Om Aftenen, naar han var gaaet hjem fra hendes Selskab, gik han undertiden ud igen, og ilede tilbage til hendes Hus, for at staa hele Timer paa Gaden, og stirre paa, at Gardinerne i Vinduerne blev trukket til Side, eller Lysene lidt efter lidt udslukt, eller at andre, ligesaa mærkværdige Ting tildrog sig, hvorpaa han stille vandrede hjem, i meget forskellige Stemninger.

Sophie, der saa ofte havde fundet sig krænket i sit inderste Væsen, saaret og tilsidesat, havde i sit fromme, elskende Hjerte ikke næret Bitterhed og Vrede, men havde i Ydmyghed tilskrevet sig selv alene Skylden for den Ligegyldighed, hun troede at finde hos sin Mand; og denne Mangel paa Selvtillid havde gjort hende tilbageholden og tavs. Nu saa hun sig elsket, ja æret som et højere Væsen, af en udmærket Mand, for hvis Erobring saa mange andre forgæves kæmpede. Hun hævdede sig nu i sine egne